

Izšla vsaki četrtek in velja s poštnino vred ali v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 32 D, pol leta 16 D, četrt leta 8 D. Izven Jugoslavije 56 D. Naročnina se pošlje na upravištvo »Slov. Gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta 5. List se do pošilja do odpovedi. Naročnina se plačuje vnaprej. — Telefon interurban št. 113.

Posamezna številka stane 1-50 din.

Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo. Upravištvo sprejema naročnino, inserate in reklamacije.

Cene inseratom po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprte reklamacije so poštnine proste.

Čekovni račun poštne urada Ljubljana 10.603. Telefon interurb. št. 113.

10. številka.

MARIBOR, dne 11. marca 1926.

60. letnik.

Verski boj.

Pri razpravi o proračunu ministrstva vere je prišlo mestoma do burnih izpadov. Da so posamezni poslanci storili, ni čudno. Bolj čudno pa se nam je zdelo postopanje ministra samega, ki je vendar zato minister, da se kaže verstvu vsesplošno naklonjen.

Dejstvo pa je, da se je prav brez potrebe, na škodo verskega miru v državi, pokazalo splošno zapostavljanje katoličanov. Posebno kričeče pa je, da se je novo hrvaško sekto takozvanih starokatolikov vzelo v toliko zaščito. G. Radič, tako pravijo, je pisal Pašiču, da bo s pomočjo te sekte speljal katoliške Hrvate v pravoslavlje. Srbom pa je ta Radičeva uslužnost prav všeč in so jo seveda tudi pri proračunu nagradili.

Gotovo spada med najvažnejše naloge države, da štiti verstvo, kajti verstvo daje podlago poštenega, čednostnega življenja, ki je zmožno dela in napredka. In če je več raznih ver v državi, katere mora državna oblast upoštevati, čeprav je vendar le ena prava, mora ista državna oblast skrbeti za mirno soživljenje pripadnikov raznih ver, za enakopravnost vseh verstev, ki navajajo ljudi k moralnemu življenju. Zato je gotovo najslabše, če minister vere, ki bi to razmerje moral uredjati, prvi med vsemi drugimi dela zdrabo. Ne bomo ponavljali, kako je nastopil zoper škofe, ko so bili doli, tudi zdaj se je seveda moral izjaviti zoper odločen, a vendar upravičen javen nastop ljubljanskega škofa za katoliško časopisje, enako pa tudi zoper vse katoličane v državi!

Tako stojimo katoličani pred dejstvom, da moramo v utrjenih vrstah stati na straži za svoje pravice, ker nam jih vladni stražar — minister vere — nič več ne straži, pač pa še sam pomaga teptati. Zato nam bo še bolj razumljiv klic naših voditeljev, ki so ga že večkrat ponovili: Katoličani vkup in na smotreno obrambo svojih pravic!

Ne smemo pa izpustiti tudi sledečega dejstva, ki nam morda manj stopa pred oči. Kake posledice bi imel v naši državi, kjer ni še pravega ne narodnega, ne gospodarskega sporazuma, še verski nesporazum, še verski boj. Po našem mnenju gotovo prav slabše za vse, najbolj za državo. To uvidevajo zastopniki raznih, posebno krščanskih cerkev in delujejo kolikor mogoče na mirno soživljenje, da, še več, na mirno sodelovanje za ohranitev verskega vpliva na življenje vseh.

Kako v soglasju in pravem Kristusovem duhu se je lani vršil znani kongres v Ljubljani, kjer so najvišji učevalniki pravoslavja mogli spoznati naklonjenost katoličanov in medsebojno spoznavanje in zблиževanje. Mislimo, da se ne motimo, če to-le javno povemo: gotovim političnim krogom ni všeč, da bi pri nas vladal verski mir. Teh političnih krogov ni težko najti. Pogledati le treba, odkod pri-

haja izgrede proti katoliški cerkvi, odkod gre hujskanje pravoslavnih proti katoličanom, odkod se povzročajo poizkusi, razdehati enotnost slovenskih ali hrvaških katoličanov, odkod napadi na naše vladike in zavlačevanje vsakega sporazuma ali konkordata s katoliško Cerkvijo. In ako bomo našli pri netenju verskega boja razne ministre, potem moramo reči: nesrečna država, ki ima take ministre! Nesrečna, posebno če nima vsaj v ministrstvu vere moža, ki bi skrbel za verski mir v državi, ampak še sam s svojim neobjektivnim nastopom povzroča verski boj.

Protiverski kremplji Žerjavove „Domovine“.

Žerjavova »Domovina« je zadnje tedne podobna potuhnjeni mački, ki se prijazno smučke okrog svojih zaželjenih naročnikov ter skrbno skriva svoje kremplje pred njimi — svoje protiverske namere. »Domovina« ima dvojno orožje: protiklerikalne zobe in protiverske kremplje. Protiklerikalne zobe kaže vedno rada, neprenehoma zatruje, da se bojuje le proti klerikalcem, a vere pa da ne napada nikdar . . . pa če še tako skrbno zakriva svoje protiverske kremplje, se še vendar večkrat spozabi — kakor tisti gospod vrab, ki je bil oblečen po najnovejši pariški modi, samo špic njegovega kosmatega repa mu je nekje pod hrbtom ven migal. Ker se urednik v svoji 9. številki grozovito pridružuje nad podlostjo naših listov in imenuje »Domoljuba« in »Slovenskega Gospodarja« bogokletna (!) lista — ter nazarensko mijavka, kakšna vnebovpijoča krivica se mu dela v teh listih, ki so se predzrnili imenovati »Domovina« brezverski list — trdim jaz danes, da ni samo brezverski ta list, temveč naravnost protiverski. Poglejmo si nekaj večjih ali manjših protiverskih krempljev potuhnjene »Domovine« št. 9: med smešnicami zdeluje župnika, ki dolgočasno pridiguje. Župnik tolaži nesrečnega sosedu, ki si s palico hoče pridobiti ljubezen svoje žene. Župnikovo odpiranje ust in kriljenje z rokami se dopade nekemu gluhemu sosedu. »Domovina« ima za farovže in za župnike in za kaplane silno veliko skrb, da naravnost ginljivo: ta župnik ji je predebel, oni presuh, ta hodi s prevlečko vrečo po zbirci, oni blagosavlja po hiši kiblce, tretji predzno po fari krače in klobase: nobenega koraka ne sme storiti duhovnik, da ga ne bi opazilo in skritiziralo čuječe oko za sveto vero vnetega urednika »Domovine.« Duhovnik ne sme storiti nobenega političnega koraka, ne sme spregovoriti nobene politične besede, da, še v cerkvi ne sme nastopati po cerkvenih predpisih, temveč po željah in poveljih »Domovine«. Ljudje ne smejo župnika ubogati, to bi bilo klerikalno in neumno, zato bi bilo tudi neumno in otročje, bati se, oziroma ogibati se potuhnjene »Domo-

vine«, ki s svojim protiverskim krempljem neprestano spodkopuje ugled duhovnika z raznimi smešnicami in lažnjivimi poročili.

Jako oster protiverski kremplj, ob enem debela laž ali pa zlobno zavijanje zgodovinske resnice: Na levi sliki Vodnikova, ki ga davi neka figura, a zraven sledeče besedilo: Kakor so pred sto leti jezuiti preganjali frančiškana Vodnika . . . Nesramna, ostudna laž! Ali je bil policijski komisar Simon Kremnitzler jezuit? In dvorni komisar grof Saurau je tudi bil jezuit? Torej avstrijski policaji so bili jezuiti? Pa kaj briga »Domovina« vse to, glavno je, da očrni jezuite, oznanjevalce vere, četudi po krivici. Laž mora pomagati, kjer je treba, samo da se lopne po tistih, ki oznanjujejo vero. Priprost človek take laži bere in verjame! Saj tudi mora verjeti, če bere samo »Domovino«, a protiverski kremplji tega lista se vedno globlje zasajajo v njegovo srce.

Ako mislijo ustanovitelji Vodnikove družbe svoje novovsajeno drevce zalivati s tako strupeno brozgo laži in zavijanj zgodovinskih dejstev — težko, če bo raslo!

Našim fantom!

Nek fant Orel, ki mi je od vojakov iz Djevdjelija večkrat pisal, mi je poslal proti koncu svojega vojaškega roka sledeče pismo:

Dragi mi! Čeravno mi gre vojaško življenje h koncu, sem se vendar namenil, napisati Vam par vrstic. Ni še minilo leto, odkar sem zapustil orlovsko življenje ter oblekel vojaško suknjo. Pač zares je vojaku dana prilika, da lahko vidi mnogo sveťa, ki sem ga tudi jaz videl, pa sem prišel do zaključka, kakor se glasi slovenski pregovor: Zlato doma, kdor ga ima; najlepše rožce doma cveto. — Kako pa glede vezhanja? No, ni me stalo težko, ker prejšnje orlovsko življenje mi je tu mnogo pomagalo. Pa vendar mi je tu težko življenje, ker človek ne sliši skoro nikdar dobre besede, ko sliši samo preklinjanje in druge neslane besede in šale. Tu pride človek skupaj z mnogimi fanti in lahko opazuje njihovo življenje, ko pač zaničujejo vse, kar je dobrega, ko je njihov cilj, navžiti se svetnega življenja in vsega, kar ponuja svet. — Kako pa kaj Slovenci? Mislite, da tako živijo, kakor prej? Pač ne! Komaj prestopi prag domače hiše, pa meni, da mora tako živeti, kakor vidi druge, ki hodijo po poti slabega življenja. To je pač žalostno za nas Slovence, ki smo znani kot izobražen narod in ko tuji gledajo tudi na nas, pa vidijo mogoče največkrat samo podivjanost. Ta ali oni je mogoče prej bil dober kristijan, tu pa gazi svojo vero. Marsikdo je bil prej pri Orlih; ko pa se vrne, ni več. Kaj je temu krivo? Volje jim manjka in premalo so utrjeni v dobrih načelih. Drugim bratom Orlom, posebno tistim, ki

LISTER.

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Burroughs. — Prevodel Paulus.

21

»Prav nič hudega! Živ je in zdrav ter na najboljšem potu, da postane velik, slaven mož. — Povejte, gospodična, ali ste že kedaj ugibali, čegav potomec bi utegnil biti gospod Trzan?«

»Oh seve, pa še kolikokrat! — Ampak čisto tako vprašate kot da imate že odgovor v žepu!«

»Seveda ga imam! Medtem ko je bil Trzan tu pri vas, se mi je posrečilo odgrniti zastor, ki je visel nad njegovo skrivnostno preteklostjo. — Pa tudi vi bi bili že zdavnaj lahko sami rešili to uganko. Saj imate ključ v rokah, če se prav ne motim.«

»Kaj mislite?«

»Gospodična, prosim pokažite mi tisti zlati navesek s slikami, ki vam ga je dal Trzan ob neki priliki v pragozdu!«

Ine je zardela ko mak pa spet prebledela. S tresočo se roko je snela z vratu navesek, ga odprla in molče pokazala Arnotu.

Pozorno je ogledoval Arnot slike, posebno sliko moškega, in si ogledal tudi navesek natančno od vseh strani.

Z velikimi očmi ga je opazovala Ine, strah, pričakovanje, čudenje, — vse je stalo v njenem vprašujočem pogledu.

»Ali veste, kdo sta ta dva?« je vprašal Arnot končno.

»Ne. Trzan tudi ni vedel, čegava bi bile slike.«

»Seveda —! Saj ga niste poznali! Jaz sem ga poznal. Videl sem ga, samo enkrat sicer, — pa je ves on!

Pomagal vam bom! Trzan mi je povedal, da je našel navesek in slike v koči. Saj veste, čegava je bila tista koča, čegava sta bila kostenjaka?«

»Da. Kostenjaka sta bila zadnji zemeljski ostanki gospoda Johna Claytona lorda Greystoke, in njegove soproge Elze. Našli smo prstan z njegovim imenom, tudi na knjigah je stalo ime Clayton. — Trzan pravite da je našel te slike v koči? Torej je bil tole nesrečni lord Greystoke? Ubožecl!«

Sočutno je gledala Ine slike. Napeto jo je Arnot opazoval.

Trenutek je bil resen in važen, saj bi naj bil zadnji člen v verigi dokazov, ki jih je nabral za pristnost Trzanovega pokolenja.

In prvi pogled je res zadostoval.

Hipoma se je Ine vsa stresla, navesek ji je padel iz rok, s praznimi očmi in odprtimi usti je gledala Arnota, videti je bilo, da deluje njen spomin, njen razum s silovito naglico —

In spet je prišlo življenje v njen obraz, solze so ji planile v oči, zakrila si jih je, zastokala je kot da se ji srce lomi.

»O —! Sedaj vem vse! Vse, vse, vse —! Trzan! Brzojavka —! Clayton!«

S čudovito bistrotvidnostjo, ki je lastna duši v takih usodnih trenutkih, je našla zvezo med dogodki zadnjih dni.

Da sta si Trzan in mož na sliki za las podobna, to je vedela že zdavnaj. Slika je kazala lorda Greystoke, — na kaj drugega je pač hotel Arnot opozoriti, ko da je Trzan sin lorda Greystoke. In skrivnostna brzojavka

ga je obvestila, da je medtem Arnot našel dokaze za njegovo pokolenje —

Trzan pa ji o vsem tem ni besedice povedal! Odšel je, ko ga je odklonila. »Vaši sreči bom žrtvoval tudi svojo ljubezen!« Te so bile njegove zadnje besede —

In Clayton —! O, sedaj je razumela njegovo čudno obnašanje tisti dan po Trzanovem odhodu! Clayton je vedel za vse —. Saj ga je našla sobarica tisto jutro v Trzanovi sobi. Morebiti ga je Trzan pisмено obvestil.

Za vse je vedel, pa ni bil toliko pošten, da bi bil njej, svoji nevesti, le samo besedico omenil —

Svojo dedščino, svoj naslov je Trzan Claytonu podaril, žrtvoval njej na ljubo —

Clayton je žrtev molče sprejel, ona pa je Trzana odklonila, — ker se je bala, da je divjak, premalo plemenit —!

»Pomirite se, gospodična!« ji je sočutno pravil Arnot. »Ni še prav nič izgubljeno! Vse se bo dalo popraviti. Saj zato sem prišel. — Toda pojdite, sedivati! Pripovedoval vam bom.«

Sedla sta na bližnjo klop in Arnot ji je pripovedoval o dnevniku lorda Greystoke, o odtiskih in kako je po njih dognal Trzanovo pokolenje, o brzojavki, ki je Trzanu naznanila srečni izid preiskave, dalje kako se je Trzan ves potrt in brezupen vrnil v Pariz ter po vsej sili hotel nazaj v džunglo.

»Postal sem ga z doma, da vidi malo več življenja in da mu pridejo druge misli. Medtem pa sem vzel njegovo zadevo sam v roke, da popravim kar je mladi mož pokvaril s svojo neizkušenostjo in naglico.«

V tem pa se na mah pojavi v Parizu gospod Clayton. Dejal je sicer, da prihaja zaradi zaklada, toda ni bilo treba prav posebno bistrih oči, pa se je videlo, da ima mož še druge reči na srcu in tudi — na vesti. j

Znake starosti na obrazu in plešasto glavo

boste preprečili najenostavnejše in najudobnejše s pomočjo dveh proizkušenih, zanesljivih in skozi dolga leta prikljubljenih preparatov: I. Fellerjeva prava kavkaška Elsa-

pomada za obraz in kožo, čuva mladost in lepoto ter je najmočnejšega delovanja zoper pega, sojedce, nečisto polt, rdeče in hrapave roke. Z redovito masažo se odpravijo tudi gube z obraza. II. Fellerjeva močna pomada za lase odstranjuje perhljaj, preprečuje izpadanje las in prerano osivelost, krhke lase napravi mehke in voljne. Cena

obeh pomad je enaka. Za poizkus 2 lončka od ene vrste ali po 1 lonček od obeh vrst Elsa pomad že ob enem s zavojnino in poštino za 38 din., ali samo proti vnaprejšnjemu poslanemu denarju, ker je po povzetju poština za 10 din. vsilja. Naročila nasloviti: lekarnarju Eugen V. Fellet v Stubici Donji, Elsatrg 341, Hrvatska.

jih še čaka vojaško življenje, bi pač priporočal, da naj jim ne bo žal za čas, ki ga žrtvujejo odseku, ker to jim pride vse v prid pri vojaki. — Vas in vse brate Orle pozdravljaj: A. J.

Ali ste ga slišali? Se li ne zrcali iz teh vrst duša prostega, pa poštenega fanta, navdušenega Orla? In kako resnično je vse, kar je napisal — Tudi letos boste nekateri kmalu oblekli vojaško suknjo. Pa glejte, da ne boste taki, da bi nam Slovincem delali sramoto. Zavedajte se, da imate tudi dušo! Kako žalostno je, če se sliši fanta, ki je prišel od vojakov, pa pri vsakem pogovoru meša tiste grde kletve južnih krajev (sicer pa naše tudi niso lepe!) Pa ne smem prezreti Orla! Ko bi se le vsi fantje zavedali, koliko koristi imajo od tega, če redno in vestno izpolnjujejo dolžnosti, ki jih jim nalaga Orel. Kako se vsakemu dobro zdi, ko pride k vojakom, pa že zna večina vse redovne vaje in mu ni treba, kakor včasih komu komandirati: seno — slama, da se pravilno suče. Pa tudi predavanja mu ne bodo ostala brez koristi. Več kot človek zna (seveda dobrega), več velja! Nisem še nikdar nobene fanta-vojaka slišal, da bi se kesal, da je bil pri Orlu, pač pa je vsak zelo hvaležen za vse, kar se je naučil.

Zato pa, starši, pustite svoje fante k Orlom, pustite jih v pošteno družbo, če nočete, da bi od vojakov nazaj prišli suroveži. Kdor je dober Orel, ne le na papirju, ampak tudi v srcu, tak bo tudi čas preizkušnje dobro prestal. Vsi dobri, pošteni, krščanski fantje, združite se v eni veliki organizaciji, v našem Orlu!

Za ljubo zdravje.

Znan je pregovor, da je zdravje največje bogastvo. Zato mora seveda skrb za zdravje biti ena naših prvih svetnih skrbi. Saj je to skrb za zdravje, ki je sicer res le za ta svet, vendar tudi Bog sam v svoje postave vzel in nam jo je kot 5. božjo zapoved naložil izpolnjevati. On, ki je človeka ustvaril in dušo s telesom združil, hoče, da v zdravem telesu prebiva zdrava duša. Zdravo telo je namreč vir moči, je vir dela in uspehov ne le v telesnem in gmotnem oziru, ampak tudi v duševnem. Zdrav človek je namreč bolj vnet in vztrajen v čednostnem krščanskem življenju. Naravna podlaga čednosti, katero mora še podpirati nadnaravna milost božja, je torej nedvomno — zdravje.

Najjasnejši dokaz za našo trditev nam nudijo medvojne in povojne razmere. Vojska je še vsakokrat čednost poteptala, taka, kot je bila pretekla svetovna, pa še prav posebno. Človek je zgubljal svojo mirno razsodnost in volja mu je pešala vsled prevelikega telesnega izžerpanja ne-le onim pri vojaki, tudi doma. In tako je res bila čednost marsikje poteplana, pa tudi zaničevana.

Zdaj iščejo pota za zboljšanje človeškega življenja, da bo zopet čednost v časti. Naš namen je opozoriti danes na eno pot, ki nas med drugimi tudi vodi k temu cilju. To je skrb za telesno zdravje. Mohorjeva družba, ki že dolga desetletja od Slomška sem daje našemu na-

Njegovo govorjenje je bilo negotovo. Izogibal bi se bil rad imena Greystoke, pa je vendar venomer hotel govoriti o dedščini svojega strica. Nesrečni Greystoke in njegov oče sta si bila brata, kakor veste — In nekam čudno boječe je popraševal za Trzanom.

Koj sem opazil, da ni vse v redu. Trzan mi je sicer povedal, da ni Claytonu ničesar omenil o brzojavki, pa mogoče je bilo vsekakor, da je mladi Clayton po drugih potih zvedel o našem razkritju. Če bi bilo to res, sem sklepal dalje, potem je prišel Clayton k meni, da zve, ali namerava Trzan dedščino zahtevati zase ali pa jo prepustiti njemu — vam na ljubo. To bi bila seve požrtvovalnost in velikodušnost brez primere, kajne gospodična!

»In jaz sem ga v tistem hipu, ko je zame žrtvoval vse, — pa pognala iz hiše, ker sem se bala, da je premalo plemenit, da je — divjak!« je zastokala.

»Zmotili ste se gospodična, in to je človeška slabost — Pa poslušajte dalje! Moral sem zvedeti, ali je bil Clayton, v slučaju da ga je kdo obvestil o Trzanovi dedščini, toliko pošten in nesebičen, da je vas obvestil o svojih izpremenjenih razmerah.

Skušal sem ga ujeti. Rekel sem mu: »Gospod Clayton, ali ste že povedali gospodični Ini, da se je Trzan odrekel njej na ljubo svoji dedščini?«

Res je nasedel. »Ne še«, je dejal in pobledele. Kaj je dalje besedičil je brez pomena za naju. Glavno je tole, gospodična Clayton je vedel, da ni več lord Greystoke, ampak čisto navaden, brezpomemben človek. In ni našel v svojem značaju toliko močatosti, da bi bil vam, svoji nevesti, sporočil svoj izpremenjeni položaj. Ali veste, gospodična, kako se —.

Ine je vstala, blede, prepadla, pa hladna in ponosna. Ni bila zaman potomkinja stare ameriške

rodu oporo v dobrih knjigah, je videla to pot in je zato izdala knjige »Za ljubo zdravje!«. Te knjige sicer niso naše toliko čitateljev, kot razne povesti, a gotovo so družine, ki hranijo te knjige bolj kot kako skrivnostno združilo. Enako je prav potrebno, da imamo posebno ministrstvo za narodno zdravje. To je dolžno skrbeti najprej za tiste, ki so zdravje izgubili, za bolnike, torej za bolnišnice, za okrajne in okrožne zdravnike. Seveda, ne bi nič škodilo, če bi to nalogo posebno z ozirom na Slovenijo, malo bolje vršilo kot dozdaj. Ima pa to ministrstvo tudi to nalogo, da uči zdrave, kako zdravje ohraniti. Prvi znaki, da se bo posvetilo tudi tej skrbi, je list »Zdravje«, ki izhaja v Ljubljani zdaj že drugo leto.

Toda prijatelji naroda so spoznali, da to še ne zadostuje. Kakor povsod, je bilo treba tudi tukaj seči po samopomoči. Zato so ustanovili organizacijo, ki naj bi skrbela za telesno zdravje, obenem pa to zdravje takoj uporabljala za vir čednostnega, krščanskega življenja. Ustanovili so zato — orlovsko organizacijo. Zato vsakdo, ki ima vpogled v delo orlovske organizacije, zna ceniti njeno veliko poslanstvo, ki ga ima v našem narodu. Kakor pri nas, tako imajo seveda tudi drugod katoliške telovadne organizacije. Vse te se zelo razlikujejo od telovadnih organizacij, ki skrbijo samo za telesno zdravje brez ozira na izrabo telesnega zdravja v dušni prid. Zato so v svojem delu in združevanju popolnoma ločene od onih. Imajo tudi svojo mednarodno katoliško zvezo. In slovenski Orli pri tej niso zadnji, pač pa v prvih vrstah. Upamo, da se bo to tudi letos pokazalo, ko grede v Rim, kjer se bodo zbrali katoliški telovadci iz vseh delov sveta, da manifestirajo za svoje veliko kulturno delo pred vidnim namestnikom Kristusovim.

Orlovsko organizacija pa potrebuje za svoj razvoj prostora, takega prostora, kamor bo kdaj mogla povabiti tudi druge, da nastopijo pred nami. Zato si je zamislila velik načrt, pripraviti si take prostore. Oni, ki so bili leta 1923 na katoliškem shodu v Ljubljani, so na istem prostoru stali. To je bil prostor javne telovadbe, ob Dunajski cesti, nasproti vojašnici. Za ta prostor so si izbrali tako ime, da ga vsi narodi razumejo in enako kličejo: Stadion.

Stadion bo torej treba postaviti! Da bo mogoče čim več ljudi pridobiti, da ga bodo pomagali postaviti, so priredili srečkanje ali loterijo. Na videz ne bodo vse srečke zadele, v resnici pa prav vse. Kajti ta denar, — 10 D —, ki jih daš za srečko ni proč vržen denar, ampak je opeka v veliki zgradbi, ki naj bo kakor spomenik in ponos slovenskega naroda, ki hoče tudi iz lastne sile skrbeti za svoje ljubo zdravje!

Iz društvenega gibanja.

Ljutomer. (Uprizoritev Pasijona.) Veliki uspeh, ki ga je doseglo naše Prosvetno društvo ob uprizoritvi »Miklo-

rodine, po njenih žilah se je pretakala kri slavni angleških dedov, poštenje in čast, to dvoje je največ veljalo v rodbini Porterjev.

»Vem, gospod poročnik, kako se tak človek imenuje —! Kje je sedaj gospod Clayton?«

Tudi Arnot je vstal.

»Nisem še končal. Gospod Clayton se je izdal in položaj je bil zame jasen. Povedal sem mu jasno in odkrito, da ni nastopil kot se spodobi za Angležgentleman, da Trzan svoje dedščine ne bo pustil — in da bo gospodična Ine odločila sama, ali hoče za moža človeka, ki je hotel izrabiti plemenitost svojega tekmeča. Povedal sem mu tudi, da v kratkem potujem v Wisconsin, uredim zadevo z zakladom ter vas o vsem obvestim.

Nato je gospod Clayton odšel in ni dal več glasu od sebe. Živi na Angleškem na očetovem posestvu.

Sedaj veste vse, gospodična! Na vas je, da storite kar je edino pravilno in pošteno!

»Bom!« je dejala Ine in odšla v hišo.

XI.

Ine išče Trzana.

Parnik Lady Helen je bil pristen izletniški parnik. Bogato je bil opremljen z vsemi udobnostmi in je nudil svojim potnikom vse kar so si le mogli želeli na svojem potovanju krog Afrike.

Prihajal je iz Marseilla, teden dni je ležal v Aleksandriji ter dal potnikom priliko, da so si ogledali spodnji Egipt. Nato je potoval po suškem prekopu in skoz Bdeče morje, se ustavil v vseh zanimivih pristaniščih, nazadnje v Durbanu. Odtam je bil nameran naravnost v Capetown.

ve Zalec dne 24. in dne 31. januarja t. l., ko je bila velika dvorana Katoliškega doma natlačeno polna in kritika občinstva vseskozi ugodna, je opogumil naše igralce, da so se odločili za predstavo največje in najprezresljivejše drame, ki se je kedaj odigrala na svetovnem pozorišču: trpljenja in smrti Jezusa Kristusa. Že v srednjem veku so kaj radi predstavljali Pasijon. Kar je nevidno, božje, duhovno, to je ljudstvo gledalo v dramatičnih predstavah, v čudnih podobah; krepost in greh, plačilo in kazen se je kazala v živih vzgledih. Tudi v današnjih dneh imajo pasijonske igre veliko vzgojno moč za krščansko ljudstvo. Kdo se tu ne bi spomnil na Oberammergau, lepo bavarsko mesto, kjer že stoletja uprizarjajo vesako 10. leto Pasijon in vendar še romajo gosti celo iz Angleškega in iz Amerike gledat to pretresljivo dramo, kjer igra glavno vlogo sam Sin božji. In tisti, ki so se udeležili zadnjega katoliškega shoda v Ljubljani, se še gotovo spominjajo velikega navala pri predstavah Ljudskega odra. Je sicer treba veliko poguma, če si režiser upa spraviti na oder tako veliko dramo — saj nastopi čez 60 oseb — in jo uprizoriti vzvišeni vsebini primerno, toda g. režiser našega društva je že večkrat pokazal, da je kos svoji nalogi in da obvlada tudi tako velik aparat, zato so tudi igralci sli pogumno na delo. Igral se bo Pasijon trikrat in sicer dne 21., 25. in 28. marca, vsikdar ob pol 4. uri popoldne v Katoliškem domu. S tem je dana vsakemu možnost, da predstavo posei. Predprodaja vstopnic bo v Gospodarski zadrugi. Svetujemo cenjenemu občinstvu, da si vstopnice kupi že v predprodaji, da ne bi moral kdo oditi brez istih, kakor se je to zgodilo pri »Miklovi Zali«, ko so bile vstopnice že v petek zvečer razprodane. Tudi bi občinstvo storilo veliko uslugo sebi in društvu, če bi se tako razdelilo, da bi prvi dan posetil predstavo Ljutomer, drugi dan Ljutomerska okolica in tretji dan gostje iz drugih župnij. De gledalci iz drugih krajev ne bi zastoj prišli na predstavo, si lahko vstopnice naročijo tudi po dopisnici na Gospodarsko zadrugo, oziroma na Prosvetno društvo. Vstopnice se bodo rezervirale in se morajo na dan predstave dvigniti vsaj do 3. ure popoldne pri blagajni. Kdor jih do te ure

NIKDAR

več ne menjam, ampak ostane stalen odjemalec za sukno v veletrgovini R. STERMECKI, CELJE, št. 24, kjer se letos prodaja močen melton m 45 din., modern ševijot 52 D,

fini kamgarn 60 din., posebno fini in moderni kamgarni in covercoati 100 do 300 din. Vzorci se pošljejo v pogled, ilustrirani cenik z čez 1000 slikami čez razne domače potrebnosti pa zastoj. Kdor pride z vlakom, dobi nakupu primerno povrnitev vožnje. — Trgovci engro cene.

Poleg druge izbrane družbe je bil na krovu tudi gospod profesor Porter s svojim neločljivim tajnikom Filandrom, Ine z Barbo in pa ladijski poročnik Arnot s svojo novoporočeno soprogo.

Kot pristen pomorščak je hotel Arnot prebiti prve mesece svojega mladega zakona na morju. Ni bilo treba mnogo prigovarjati, pa se je potovanju pridružil tudi Ine.

Profesor Porter je sicer malo pogodrnjal, pa se je hitro vdal. Zanj, je pravil bo potovanje zgolj znanstvenega značaja. Pogovorila sta se s Filandrom, da poiščeta potomce afriškega pračloveka, obložila sta se s knjigami in zemljevidi, se vso pot učeno pogovarjala ali pa prepirala o prazgodovinskih kostenjakih in lobanjah, za žive kraje in ljudi, ki sta med njimi in mimo njih potovala, pa se še zmenila nista.

Za Ino je imelo potovanje še prav poseben pomen. Saj je bil izletniški parnik namenjen v Capetown in tam je ob tistem času bival — Trzan.

Zelo se je izpremenila Ine, odkar jo je obiskal poročnik Arnot v Wisconsinu. Clayton je bil zanjo nemogoč. Koj prvi dan po Arnotovem obisku mu je napisala pismo ter mu naznanila, da kot pošena Amerikanka more močiti le poštenjaka, ne pa varalico.

Ločitev ji ni bila pretežka. Saj je že koj tisti dan oči Trzanovem odhodu bridko obžalovala svojo prenegljenost in čutila, da brez Trzana nikdar ne bo ne srečna ne vesela. Zato je tudi poroko zavlačevala od tedna do tedna. Arnotov obisk ji je dal povod, da je končno in za vselej prelomila vsako zvezo s Claytonom.

Tembolj pa je z vso dušo zakoprnela po Trzanu.

(Dalje prihodnjik.)